

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.663 van 27 april 2004
in de zaak A. 85.062/XII-2107.**

In zake : Rudi DE REMIENS,
wonende te Antwerpen,
Oude Baan 166

tegen :

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS.

tussenkommende partij :

Patrick COESSENS,
wonende te Mortsel,
Damhertenlaan 10.

D E R A A D V A N S T A T E, X I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rudi De Remiens op 28 juni 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

- “- de beslissing van onbekende datum van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) om de heer Patrick Coessens waarnemend aan te stellen als directeur van het KTA Zwijndrecht, Scheldewijk 20 te 2070 Zwijndrecht;
- de hierin vervatte impliciete weigering om verzoeker waarnemend aan te stellen in voornoemde functie”;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 28 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 25 april 2000 die de tussenkomst van Patrick Coessens toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur D. Mareen;

Gelet op de beschikking van 1 april 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. Martens, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat het vast bureau van de Argo op 12 mei 1999 beslist dat Patrick Coessens waarnemend aangesteld wordt als directeur aan het KTA Zwijndrecht “ter vervanging van de heer De Remiens Rudi, aangesteld voor de periode van minder dan 30 dagen”;

Overwegende dat dit de eerste bestreden beslissing is; dat uit die beslissing de weigering blijkt om aan verzoeker, ook kandidaat, de waarnemende aanstelling te geven, in plaats van aan de tussenkomende partij; dat het inleidend verzoekschrift naast de beslissing tot aanstelling van de tussenkomende partij ook die impliciete weigeringsbeslissing als tweede voorwerp van het annulatieberoep vermeldt;

Overwegende dat het bevoegd lid van het auditoraat in haar verslag, na een onderzoek van de ontvankelijkheid en van de gegrondheid van het beroep tegen de twee in het inleidend verzoekschrift formeel bestreden beslissingen, uiteenzet dat de uitdrukkelijke nietigverklaring van de impliciete weigeringsbeslissing, niet kan worden toegewezen en besluit, van oordeel te zijn dat de

vordering gegrond is in de mate dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat verzoeker vervolgens in de laatste memorie enkel schrijft “kennis genomen [te hebben] van het verslag van [de] auditeur” en “meent hierbij geen opmerkingen te moeten maken”; dat gezien wat voorafgaat, hieruit begrepen moet worden dat verzoeker afstand doet van zijn beroep, wat de tweede bestreden beslissing betreft;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie opwerpt dat het beroep niet langer ontvankelijk is, omdat ondertussen Maurice Hauspie, de titularis van het ambt waarin de waarnemende aanstelling is gebeurd, zijn opdracht als directeur KTA Zwijndrecht opnieuw heeft opgenomen, dat bijgevolg de waarnemende opdracht is geëindigd, en dat voorts verzoeker zelf met ingang van 1 september 2002 is aangesteld in eenzelfde waarnemende functie van directeur aan het KA Merksem;

Overwegende dat het belang, waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dat hij dat belang moet behouden tot aan de uitspraak; dat de aard van het belang weliswaar kan evolueren maar dat verzoeker minstens aannemelijk moet maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert; dat dit voordeel in principe meer moet zijn dan de genoegdoening verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden beslissing;

Overwegende dat het voordeel dat verzoeker met het beroep tegen de eerste beslissing oorspronkelijk nastreefde in wezen erin bestond, door de nietigverklaring, een nieuwe kans te verwerven om zelf de waarnemende aanstelling als directeur KTA Zwijndrecht te verkrijgen, in de plaats van diegene wiens aanstelling nietig verklaard is, en om het ambt daadwerkelijk waar te nemen; dat de door de verwerende partij aangebrachte gegevens op zijn minst ernstige twijfel doen rijzen of verzoeker door de gewijzigde omstandigheden nog het doel kan of wil bereiken dat hij met zijn beroep nastreefde; dat ingevolge de terugkeer van de titularis het oorspronkelijk door verzoeker geambieerde voordeel niet meer kan worden bereikt; dat immers wegens die gewijzigde omstandigheden thans geen waarnemende aanstelling meer kan worden verleend te Zwijndrecht; dat een vernietigingsarrest derhalve niet meer kan bijdragen tot het rechtsherstel dat verzoeker met zijn beroep

oorspronkelijk geacht moet worden na te streven, met name zelf waarnemend aangesteld te worden als directeur te Zwijndrecht en die functie daadwerkelijk te bekleden; dat in die zin het initieel belang dat verzoeker onmiskenbaar had bij de nietigverklaring van het bestreden besluit teloorgegaan is;

Overwegende dat daardoor de vraag rijst welk concreet voordeel verzoeker thans nog uit een vernietigingsarrest kan halen en of dat voordeel volstaat om het behoud van het belang te rechtvaardigen; dat moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoon, noch maar beweert, dat hij door een zodanig zwaar grievende onwettigheid is getroffen dat hij daaraan een gekwalificeerd moreel belang zou kunnen ontleen; dat verzoeker ter terechtzitting zijn belang bij een annulatie van de eerste bestreden beslissing enkel staande houdt omdat het “niet ondenkbaar” is, meent hij, dat een retro-actieve aanstelling als “theoretische vorm van rechtsherstel” wordt verleend; dat hij voor zijn stelling ter staving verwijst naar de leer van ’s Raads arrest nr. 40.610, Roggeman, van 6 oktober 1992;

Overwegende dat het door verzoeker nog nagestreefde voordeel - het verwerven van een kans op een thans *pro forma* aanstelling als waarnemend directeur voor een reeds afgelopen periode - met verzoekers eigen woorden, theoretisch is; dat verzoeker immers, zoals hij ter terechtzitting erkent, geen rechtsplicht aanvoert in hoofde van de verwerende partij om hem aan te stellen; dat daarenboven het retroactief verdwijnen van de bestreden aanstelling uit het rechtsverkeer, onmiddellijk rechtsherstel van het nietigverklaringsarrest, de verwerende partij niet tot een nieuw optreden verplicht; dat de verwerende partij na een eventuele annulatie van de aanstelling van de tussenkomen partij niet de verplichting zal hebben om de loopbaan van verzoeker te reconstrueren maar hoogstens, indien zij toch het uit die vernietiging blijken begane onrecht tegenover verzoeker op een of andere wijze wil goed maken, hem retroactief en tot uiterlijk de datum waarop de titularis van het ambt is teruggekeerd -of de datum waarop aan verzoeker de nieuwe aanstelling te Merksem is verleend- tot waarnemend directeur te Zwijndrecht zou kunnen aanstellen; dat die aanstelling echter niet kan betekenen dat hij alsnog daadwerkelijk het ambt waarneemt; dat louter voor het verleden die aanstelling te Zwijndrecht voor verzoeker niet veel meer dan een fictief karakter kan hebben; dat het rechtsherstel ook niet meteen zou volgen uit het vernietigingsarrest, maar de verwerende partij daarvoor eerst nieuwe beslissingen dient te nemen die bovendien gunstig moeten zijn voor verzoeker; dat louter de mogelijkheid dat die beslissingen gunstig kunnen zijn voor verzoeker, zijn belang in de concrete

omstandigheden van deze zaak tot een uiterst hypothetisch belang maken; dat daarbij ook niet uit het oog wordt verloren dat huidige verzoeker, anders dan het geval was in de zaak Roggeman waaraan hijzelf refereert, ondertussen niet is gepensioneerd maar integendeel in wezen datgene heeft verkregen wat hij oorspronkelijk nastreefde, namelijk de waarnemende aanstelling als directeur; dat hij op het vlak van de morele genoegdoening hieruit bovendien kan afleiden dat verwerende partij hem niet onbekwaam acht dit ambt waar te nemen; dat hij geen gegevens aanvoert waarom een aanstelling te Merksem hem minder genegen is dan een aanstelling te Zwijndrecht; dat wat in de omstandigheden van deze zaak aldus overblijft als hypothetisch belang niet volstaat om het annulatieberoep nog ontvankelijk te achten; dat de exceptie gegrond is; dat het beroep tegen de eerste beslissing niet langer ontvankelijk is; dat het echter passend voorkomt in de omstandigheden van de zaak, mede in acht genomen dat het verlies aan belang dat de verwerende partij opwerpt niet aan verzoeker te wijten is, dat de kosten ten laste van de verwerende partij worden gebracht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De afstand van het beroep tegen de impliciete weigering om Rudi De Remiens waarnemend aan te stellen als directeur wordt vastgesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig april 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.